

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16CoCsp/1/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120220163
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Čelková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:6120220163.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivicy Čelkovej a členiek senátu JUDr. Ivety Záleskej a Mgr. Stanislavy Kollárovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, právne zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. C. XXXX/XX, XXX XX D. D., o zaplatenie 718,98,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín, zo dňa 19. októbra 2023, č. k. 11Csp/39/2020-145, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. a III. **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej sa proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom zo dňa 19. októbra 2023 č. k. 11Csp/39/2020-145 súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 28,40 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 28,40 eur od 18.12.2018 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom II. v ostatnej časti žalobu zamietol. Výrokom III. žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového zistenia, že žalobca si v konaní uplatnil práva zo zmluvy o splátkovom úvere č. 5038296318 zo dňa 16.11.2012, ktorú uzatvoril jeho právny predchodca (E. E. A.) so žalovanou a na základe ktorej poskytol právny predchodca žalobcu žalovanej úver vo výške 500,- eur. Súd prvej inštancie uzavrel, že sa jedná o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, pričom najskôr skúmal, či táto zmluva má všetky náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o splátkovom úvere (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), pričom dospel k záveru, že nemá všetky obligatórne zákonné náležitosti. Podrobným preskúmaním zmluvy súd prvej inštancie zistil, že v zmluve absentuje správne uvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch. V zmluve je uvedené, že celková suma spojená s úverom je 1.169,71 eur, avšak takýto údaj nemožno akceptovať, pretože je tento údaj nesprávny a zrejme zavádzajúci. Žalovaná čerpala úver

v sume 500,- eur, pričom uhradiť mala 84 splátok po 14,43 eur. V zmluve sa uvádza, že poistné v každej splátke je 0,49 eur mesačne. Okrem toho je žalovaná povinná uhradiť sumu 39 eur ako jednorazový spracovateľský poplatok a sumu 2,99 eur mesačne za správu úveru. Nakoľko z obsahu predložených listín podľa súdu prvej inštancie vyplýva, že poistenie nebolo povinnou ale dobrovoľnou doplnkovou

službou (poistenie nebolo vyžadované ani podľa zmluvy, ani podľa údajov v štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere), do výpočtu celkovej sumy splatnej spotrebiteľom s poukazom na § 2 písm. g) a h) zákona o spotrebiteľských úveroch vstupuje výška splátky bez poistného, teda 13,94 eur (14,43 - 0,49). Ak žalovaná mala uhradiť 84 splátok po 13,94 eur (bez poistenia), potom to činí 1.170,96 eur. K tejto sume je v zmysle cit. § 2 písm. g) a h) zákona o spotrebiteľských úveroch potrebné pripočítať ešte aj spracovateľský poplatok vo výške 39,- eur, kedy tak

v súčte celková čiastka predstavuje 1.209,96 eur. Už len z tohto výpočtu vyplýva, že pokiaľ v zmluve bola uvedená ako celková čiastka suma 1.169,71 eur, táto bola uvedená nesprávne, v nižšej výške, než reálne suma splatná spotrebiteľom predstavovala. Okrem toho súd prvej inštancie je tiež názoru, že do celkovej čiastky je potrebné zahrnúť aj poplatok za správu úveru 2,99 eur mesačne - s ohľadom na počet splátok úveru (84), ide pri poplatku za správu úveru o sumu min. vo výške 251,16 eur, ktorá by ešte mala byť k celkovej čiastke pripočítaná. Do celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom tak, ako ju počítal súd prvej inštancie, pritom boli zahrnuté len také položky, ktoré sú v súlade s § 2 písm. g), h) zákona o spotrebiteľských úveroch. Všetky poplatky, ktoré súd prvej inštancie zahrnul do výpočtu, vyplývajú už zo zmluvy, sú známe už v čase jej uzavretia. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že nad rámec sumy 1.209,96 eur (splátky + spracovateľský poplatok), by mal byť do nej zahrnutý aj poplatok za správu úveru. Ide tiež o poplatok, ktorý musí žalovaná hradiť v súvislosti s poskytnutým úverom, pričom tento poplatok bol známy už pri uzavretí zmluvy (v zmluve bol aj uvedený). Ide o poplatok za úkony spojené s administráciou a obslužnými činnosťami spojenými s úverom, pričom v konečnom dôsledku z ničoho ani nevyplýva, že by mala žalovaná možnosť uzavrieť úverovú zmluvu aj bez nutnosti úhrady tohto poplatku, že by mala na výber a tak nemožno vo vzťahu k správe úveru konštatovať, že šlo o doplnkovú dobrovoľnú službu, ktorú mohla žalovaná odmietnuť. Vychádzajúc preto z kritérií podľa

§ 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch súd prvej inštancie uviedol, že aj poplatok za správu úveru má byť započítaný do celkovej čiastky spojenej s úverom. Táto teda mala byť vo výške 1.459,87 eur (splátky bez poistenia + spracovateľský poplatok + poplatok za správu úveru). Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že aj keby poplatok za správu úveru do celkovej čiastky nezahrnul, i tak by údaj uvedený v zmluve nebol správny. Vzhľadom na to, že tento údaj nebol uvedený správne, ale naopak, suma bola vyčíslená nesprávne v sume nižšej, než reálne mala byť, nemožno tento údaj vziať do úvahy. S poukazom na znenie § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch sa úver z dôvodu absencie tejto náležitosti preto považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca by preto mal nárok iba na vrátenie poskytnutej istiny bez akýchkoľvek úrokov a poplatkov. Súd prvej inštancie preskúmaním spotrebiteľskej zmluvy ďalej dospel k záveru, že v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere absentuje podstatná náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch v súvislosti s tam uvedenou RPMN, a to uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. V predmetnej úverovej zmluve, ani

v štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere a informácii o RPMN tieto údaje nie sú dostatočne a zreteľne uvedené tak, aby spotrebiteľovi bolo zrejmé, ktoré predpoklady boli použité pre výpočet RPMN. Za splnenie tejto povinnosti podľa súdu prvej inštancie nemožno považovať dojednanie, ktoré vyplýva zo zmluvy. Jedná sa o konštatáciu, ktorá nie je dostatočne zrozumiteľná a určitá, nakoľko v texte zodpovedajúceho dojednania banka používa pojem "za predpokladu", že dlžník spĺňa počas úverového vzťahu podmienky pre poskytnutie zľavy z úrokovej sadzby. Nie je zrejmé, čo v prípade, ak dlžník tieto predpoklady prestane spĺňať. Summa summarum z tohto dojednania podľa názoru súdu prvej inštancie nemožno spoľahlivo zistiť, ktoré údaje banka použila, aby dospela k RPMN vo výške 31,92 %. Vzhľadom na to, že posudzovaná zmluva nespĺňa všetky náležitosti predpísané zákonom o spotrebiteľských úveroch súd prvej inštancie s poukazom na § 11

ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch vyhodnotil úver poskytnutý na základe takejto zmluvy ako bezúročný a bez poplatkov. Na základe vyššie uvedeného žalobcovi zo zmluvy patrí len suma, ktorú žalovaná reálne čerpala titulom úveru po odpočítaní toho, čo mu žalovaná zaplatila. Žalovaná v predmetnej veci vyčerpala titulom úveru sumu 500,- eur

a právnenému predchodcovi žalobcu uhradila sumu 471,60 eur. Keďže súd prvej inštancie vyhodnotil úver poskytnutý ako bezúročný a bez poplatkov, žalobca mal nárok na zaplatenie sumy rovnajúcej sa rozdielu medzi reálne poskytnutými peňažnými prostriedkami

a žalovanou uhradenými sumami, teda na sumu 28,40 eur (500 eur - 471,60 eur), a preto súd prvej inštancie žalobe v tejto časti vyhovel. S poukazom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru súd prvej inštancie žalobu nad priznanú sumu s príslušenstvom zamietol. Vzhľadom na to, že žalovaná neuhradila svoj dlh, dostala sa s jeho plnením do omeškania. Žalobca žiadal, aby mu súd prvej inštancie priznal úrok z omeškania v sadzbe 8 % ročne odo dňa 18.12.2018, teda odo dňa účinnosti

postúpenia pohľadávky. Súd prvej inštancie nároku žalobcu aj čo do úroku z omeškania vyhovel a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania 8% ročne od 18.12.2018 do zaplatenia zo sumy, ktorú je žalovaná v zmysle rozhodnutia súdu povinná žalobcovi zaplatiť. Súd prvej inštancie záverom uviedol, že požadovaná výška úroku z omeškania je v súlade s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., keďže základná úroková sadzba ECB k 18.12.2018 predstavovala 0,00 %, čo pri navýšení o 8 percentuálnych bodov predstavuje 8 % ročne. Žalobca si v spore ku dňu vyhlásenia rozsudku uplatnil sumu 718,98 eur + úrok z omeškania do rozhodnutia súdu prvej inštancie 168,35 eur, spolu 887,33 eur a súd prvej inštancie mu priznal 28,40 eur + úrok z omeškania do 19.10.2023 vo výške 10,99 eur, spolu 39,39 eur. Na základe uvedeného súd prvej inštancie ustálil úspech žalobcu v rozsahu 4,44 % a neúspech v rozsahu 95,56 %. Úspešnejšej žalovanej žiadne trovy konania nevznikli, z obsahu spisu žiadne trovy nevyplývajú, súd prvej inštancie jej preto náhradu trov konania nepriznal.

3. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výroku o zamietnutí žaloby a trovách konania podal žalobca včas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu tak, že vyhovie žalobe a zároveň prizná žalobcovi voči žalovanej podľa pomeru úspechu vo veci nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %, alebo zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Namietal porušenie práva na spravodlivý proces, nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie a nedostatočne zistený skutkový stav. Žalobca sa nestotožnil s právnym posúdením súdu prvej inštancie vo vzťahu k bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Zmluva o splátkovom úvere“ č. 5035296318 zo dňa 16.11.2012, v zmysle ktorého mal súd prvej inštancie za to, že v zmluve nebola správne uvedená celková čiastka, ktorú má žalovaná zaplatiť. Súd prvej inštancie vo svojom výpočte iba vynásobil počet splátok a výšku splátky bez poistenia a pripočítal mesačný poplatok za správu úveru a spracovateľský poplatok, pričom úplne odignoroval znenie vyššie citovaného ustanovenia časti I, čl. II., bod 3 samotnej zmluvy. V zmysle uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že v zmluve boli stanovené celkové náklady na úver v nižšej sume ako je v skutočnosti, a preto je aj RPMN nesprávne. Podľa súdu prvej inštancie veriteľ v zmluve neuviedol jasne, určito a zrozumiteľne všetky predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov tak, aby boli zrejme pre spotrebiteľa, ako ani vzorec jej výpočtu, z ktorého by bolo zrejme, ktoré predpoklady boli pri výpočte použité. Taktiež sa súd prvej inštancie vyjadril k úrokovej sadzbe, ktorá platí v prípade, ak dlžník počas celého obdobia trvania úverového vzťahu spĺňa podmienky pre poskytnutie zľavy z úrokovej sadzby. Žalobca ďalej uviedol, že žalovaná mala úver splatiť v 84 mesačných splátkach, pričom výška splátky bola vo výške 13,94 eur (bez dobrovoľného poistenia vo výške 0,49 eur), pričom v zmysle citovaného čl. 5.5.3. POP mala posledná splátka predstavovať zostatok pohľadávky postupcu. V zmysle uvedeného mala teda žalovaná zaplatiť 83 mesačných splátok po 13,94 eur (splátka bez dobrovoľného poistenia) a 84. splátku - ako poslednú splátku vo výške 12,69 eur, pričom v splátke je už zahrnutý aj poplatok za správu úveru vo výške 2,99 eur mesačne ako aj spracovateľský poplatok vo výške 39,- eur (ktoré dlžník v zmysle zmluvy hradí v pravidelných – teda mesačných splátkach). Uvedené pritom jednoznačne vyplýva zo znenia zmluvy, ktorej súčasťou sú aj POP. Žalobca ďalej uviedol, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejme, že súd prvej inštancie pri výpočte celkovej čiastky len vynásobil výšku mesačnej splátky (bez dobrovoľného poistenia) s počtom splátok a k uvedenému pripočítal spracovateľský poplatok ako aj poplatok za správu úveru, kedy dospel k záveru o nesprávnej celkovej čiastke a následne len konštatoval, že zo zmluvy nie je zrejme, ktoré údaje boli k výpočtu použité a ako postupca dospel k RPMN uvedenej v zmluve, keďže v nej chýba bližšie špecifikovaný spôsob, resp. výpočet. Výpočet celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti s poskytnutím úveru použitý súdom prvej inštancie, preto považuje žalobca za svojvoľný, nakoľko nezohľadňuje skutočnosť, že spracovateľský poplatok a poplatok za správu úveru boli zahrnuté vo výške splátok, čo explicitne vyplýva zo zmluvy. V tejto súvislosti žalobca uviedol, že zmluva podľa jeho názoru obsahuje správny údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Žalovaná bola povinná uhradiť sumu $1\,169,71$ eur, t. j. 83 (počet splátok) \times $13,94$ eur (výška splátky) $+$ $12,69$ eur (posledná splátka vo výške zostatku pohľadávky banky) $= 1\,169,71$ eur. Z tohto dôvodu má žalobca za to, že k súdom prvej inštancie uvádzanému rozdielu medzi celkovou čiastkou spojenou s úverom uvedenou v zmluve a celkovou čiastkou spojenou s úverom, ktorá podľa súdu prvej inštancie vyplýva z údajov uvedených v zmluve, pri správnej aplikácii zákonných ustanovení a správnom výpočte, nie je možné za žiadnych okolností dospieť. Súd prvej inštancie zrejme absolútne opomenul vziať do úvahy ustanovenie zmluvy, ktoré jednoznačne hovorí o tom, že poplatky dlžník hradí v pravidelných splátkach. Podľa názoru žalobcu je preto potrebné

konštatovať, že pôvodným veriteľom uvedená celková čiastka spojená s úverom a z nej vychádzajúce RPMN sú určené v správnej výške,

a za žiadnych okolností nie sú pre spotrebiteľa zmätočné, zavádzajúce, odporujúce zákonu a ani v neprospech spotrebiteľa. Tým prekvapivejšie je potom tvrdenie súdu prvej inštancie, že takýto výpočet by mal mať za následok sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. V tejto súvislosti žalobca poukázal na viaceré rozhodnutia krajských súdov (rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11CoCsp/12/2023 zo dňa 27.06.2023, uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 12CoCsp/42/2021 zo dňa 07.07.2022, uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3CoCsp/65/2021 zo dňa 06.07.2022, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6CoCsp/56/2021 zo dňa 31.01.2022. K predpokladom použitým na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov žalobca uviedol, že podľa jeho názoru žalovaná bola

v zmysle požiadaviek zákona o spotrebiteľských úveroch jasne a zrozumiteľne informovaná aj o všetkých predpokladoch použitých pre výpočet RPMN a správnej výške RPMN. Rovnako žalovaná podľa obsahu zmluvy preukázateľne vedela komu, kedy, v akej výške, ako dlho a za akých ďalších podmienok je si povinná plniť povinnosti, ktoré jej vyplývajú zo zmluvy, ako aj o celkovej čiastke, ktorú má uhradiť, čo potvrdila aj svojim podpisom na zmluve. Veriteľ nie je v súlade so zákonnou úpravou oprávnený vypočítať RPMN iným spôsobom (a na základe iných predpokladov) ako podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, konkrétne podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a tiež predpokladov uvedených v ust. § 19 zákona o spotrebiteľských úveroch. Uvedené predpoklady boli v prejednávacom prípade pretavené do zmluvy a preto nemožno súhlasiť

s názorom súdu, že nie je zrejmé ako došlo k výpočtu RPMN. K výške úrokovej sadzby uvedenej v zmluve a použitej pri výpočte RPMN žalobca poukázal na ustanovenia § 19

ods. 3 a ods. 4 zákona o spotrebiteľských úveroch, v zmysle ktorých je podľa žalobcu zrejmé, že fixná úroková sadzba uvedená v zmluve bola nepochybne použitá aj pri výpočte RPMN. Žalobca poukazuje aj na skutočnosť, že jeho právny predchodca nemal povinnosť uviesť

v zmluve konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom zákon nepožaduje ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať ako predpoklady pre tento výpočet. V tejto súvislosti žalobca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7Cdo/183/2020 zo dňa 24.02.2021, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 7/2021 pod

R 86/2021 a tiež na rozhodnutia krajských súdov (rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 12CoCsp/7/2023 zo dňa 11.05.2023, rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 7CoCsp/25/2021 zo dňa 25.01.2023, uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 6CoCsp/44/2022 zo dňa 17.10.2022, uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 5CoCsp/85/2021 zo dňa 31.08.2022. Záverom žalobca uviedol, že má za to, že celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, ako aj predpoklady pre výpočet RPMN sú v zmluve uvedené správne, a zároveň v tejto súvislosti zastáva názor, že je splnená i zákonná požiadavka správnosti výšky ročnej percentuálnej miery nákladov v súlade s ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaná nemohla byť v dôsledku uvedeného

v žiadnom prípade postupcom uvedená do omylu v otázke výšky svojich záväzkov zo zmluvy a súd prvej inštancie svojím rozhodnutím neprimerane prísno sankcionuje veriteľa za situácie, kedy zmluva spĺňa náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch. Žalobca ďalej uviedol, že by bolo krajne nespravodlivé, ak by bola žaloba žalobcu čo i len z časti zamietnutá z dôvodov uvedených v napadnutom rozsudku, a to najmä z dôvodu nesprávne zisteného skutkového stavu a nesprávneho právneho posúdenia veci súdom. Postup súdu spočívajúci v izolovanom výklade zákona bez súvislosti a bez reálnej opory v zásadách civilného procesu spôsobuje porušenie práva na spravodlivý súdny proces na úkor žalobcu.

V závere žalobca poukázal na skutočnosť, ktorá vyplýva z vyššie uvedeného, že celková čiastka spojená s úverom bola určená správne a vzhľadom na to aj do výpočtu RPMN vstupovali celkové náklady v správnej výške. Výška RPMN 32,92 % je tak správna, pričom pri jej výpočte boli zohľadnené mesačné splátky 83 x 13,94 € (bez poistenia) a posledná 12,69 €, pričom poplatky boli v zmysle zmluvy zahrnuté vo výške splátky.

4. Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadrila.

5. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov odvolania podľa §§ 379 a 380 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) bez nariadenia odvolacieho

pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom rozsahu podľa 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

6. Rozsudok súdu prvej inštancie nebol odvolateľom spochybnený vo výroku I., ktorým bola uložená žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 28,40 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 28,40 eur od 18.12.2018 do zaplataenia. V tomto výroku rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť a odvolací súd sa ho nedotýkal.

7. V posudzovanej veci súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím výrokom II., posúdiac úver ako bezúročný a bez poplatkov pre absenciu obligatórných náležitostí zmluvy o úvere uvedených v ust. § 9 ods. 1 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a výrokom III. o trovách konania medzi stranami sporu rozhodol tak, že úspešnejšej žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

8. Žalobca v odvolaní namietal nesprávne skutkové a právne závery, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie v jeho zamietajúcej časti (výrok II.) majúce pôvod v závere o absencii obligatórných náležitostí zmluvy daných v ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch (dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP) a v konečnom dôsledku tiež porušenie práva na spravodlivý proces pre nesprávny procesný postup súdu, ktorý vzhliadal v izolovanom výklade zákona bez súvislosti a bez reálnej podpory v zásadách civilného procesu.

9. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazu zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie, pričom k odvolacím námietkam žalobcu dodáva nasledovné:

10. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

11. Nesprávny skutkový záver - odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

12. Nesprávne právne posúdenie veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

13. Primárne sa odvolací súd zaoberal dôvodnosťou odvolacej námietky žalobcu spočívajúcej v nesúlade žalobcu s právnym posúdením súdu prvej inštancie vo vzťahu k bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o splátkovom úvere, v zmysle ktorého právneho posúdenia absencia viacerých obligatórných náležitostí predmetnej zmluvy o splátkovom úvere podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch mala za následok v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch vyhodnotenie poskytnutého spotrebiteľského úveru ako bezúročného a bez poplatkov.

14. Odvolací súd po preskúmaní obsahu napadnutého rozsudku, obsahu podaného odvolania i celého spisového materiálu, vyhodnotil odvoláciu námietku žalobcu ako neopodstatnenú a dospel k záveru, že zistenú skutočnosť (o absencii náležitostí predmetnej Zmluvy) súd prvej inštancie správne právne posúdil.

15. Ako vyplýva zo zmluvy o splátkovom úvere (čl. 16), žalovaná uzatvorila so E. E. A. zmluvu o splátkovom úvere, ktorého súčasťou boli okrem iného aj Obchodné podmienky E. E., A. pre poskytovanie Úverov a Povolených prečerpaní Privátnym klientom a MIKRO podnikateľom (ďalej len „úverové podmienky“). Výška úveru predstavovala sumu 500,- eur, ktorý sa žalovaná zaviazala splácať v 84. mesačných splátkach, s výškou mesačnej splátky 14,43 eur k 20. dňu v kalendárnom mesiaci, pri RPMN 32,92 %, s priemernou RPMN 28,04 %, s fixnou ročnou úrokovou sadzbou do splatnosti 16,50 % a termínom splatnosti prvej splátky 20.12.2012 a konečnej splatnosti 20.11.2019. Celková čiastka k zaplateniu predstavovala sumu 1.169,71 eur. Zo zmluvy pre žalovanú ďalej vyplýva povinnosť poplatku za poistenie k úveru v sume 0,49 eur mesačne, splatný v termíne a periodicite splátky úveru. Následne veriteľ E. E., A., postúpil svoju pohľadávku voči žalovanej na spoločnosť EOS KSI Slovensko, s.r.o., na súčasného žalobcu. Ako vyplýva zo špecifikácie postúpeného nároku (čl. 128), žalovaná celkovo zaplatila na spotrebiteľský úver sumu vo výške 471,60 eur.

16. Súd prvej inštancie zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver predovšetkým o spotrebiteľskom charaktere zmluvného vzťahu, v ktorom má pôvod uplatnený nárok, na ktorý dopadajú normy spotrebiteľského práva a obligatórne skúmajúc povinné náležitosti zmluvy o úvere vo svetle ust. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, a dospel k správne záveru o absencii obligatórných náležitostí zmluvy, a to celkovej čiastke úveru (ako aj na to nadväzujúcej RPMN), ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, keď už len pre absenciu tejto jednej obligatórnej náležitosti je záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru správny a nebolo preto potrebné zaoberať sa ďalšími obligatórnymi náležitosťami zmluvy.

17. Podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti, ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

18. Podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak;
a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,
b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

19. Ustanovenie § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Výklad a aplikácia ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch musí byť v súlade so zmyslom a účelom tohto zákona. Tým, že zákon nedodrží iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy postihuje, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je faktické nerovné postavenie vo vzťahu k profesionálnemu dodávateľovi, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a dostupnosť právnych služieb, ako i možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla

od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený a pri uzatváraní zmluvy je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou autonómie vôle. Z uvedenej koncepcie spotrebiteľského práva vychádzal aj zákon o spotrebiteľských úveroch, ktorý stanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenia úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie, ktoré sú uvedené v § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciou pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu (porovnaj rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/127/2015).

20. Vychádzajúc z vyššie uvedeného jednoznačne bez pochybností vyplýva, že spotrebiteľ (žalovaná) sa mal zaviazat' splatiť poskytnutý spotrebiteľský úver veriteľovi (pôvodne E. E., A. postúpené na žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o.) v 84-tich splátkach so splatnosťou prvej z nich dňa 20.12.2012 a poslednej z nich dňa 20.11.2019, ku 20. dňu príslušnom kalendárnom mesiaci. Výška splátky bola v uvedenom ust. časti I. bod I. predmetnej zmluvy o splátkovom úvere s názvom Základné podmienky uvedená jedinou sumou 14,43 eur, z čoho nepochybne vyplýva, že každá zo 84-och splátok mala byť podľa uvedeného ustanovenia zmluvy o splátkovom úvere vo výške 14,43 eur. Zároveň bolo v úverových podmienkach v bode 5.5.3., na ktoré odkazuje zmluva o splátkovom úvere uvedené, že výška poslednej splátky bude tvorená zostatkom pohľadávky banky. Vychádzajúc potom z vyššie uvedeného celková čiastka, ktorú mal v danom prípade spotrebiteľ zaplatiť, bola tvorená súčtom 84-och splátok vo výške 14,43 eur, t. j. bola v celkovej sume

1.212,12 eur (84 splátok x 14,43 eur). Súčin počtu splátok a výšky splátky jednoznačne nedáva vo výsledku sumu vedenú v zmluve ako celkovú čiastku, ktorú bol povinný spotrebiteľ zaplatiť, a to ani v prípade, že by výška splátky bola znížená o sumu poistného 0,49 eur, keďže tento náklad nevstupoval pre dobrovoľnosť poistenia do celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom (84 splátok x 13,94 eur = 1.170,96 eur).

21. Podľa ust. § 2 písm. h) zákona o spotrebiteľských úveroch, je celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom.

22. V danom prípade bolo nesporné, že celkovú čiastku, ktorú mal spotrebiteľ podľa predmetnej zmluvy o splátkovom úvere zaplatiť, tvoril súčet všetkých splátok spotrebiteľského úveru. Zo znenia zmluvy o splátkovom úvere, ako bolo už vyššie povedené, jednoznačne vyplýva že výška splátky bola 14,43 eur v počte 84 splátok. Z predložených listinných dôkazov, konkrétne z úverových podmienok, však vyplýva iba žalobcom uvádzané znenie čl. 5.5.3. úverových podmienok (výška poslednej splátky bude tvorená zostatkom pohľadávky banky). Z tohto, ani iného ustanovenia zmluvy nevyplyvala konkrétna výška poslednej splátky úveru, ktorej výška by bola odlišná od predchádzajúcich splátok. Navyiac ak v úverových podmienkach v ust. čl. 5.5.3. bolo uvedené, že výška poslednej splátky bude tvorená zostatkom pohľadávky banky (Pohľadávka banky tvorená najmä istinou úveru alebo povoleného prečerpania, úrokmi, úrokmi z omeškania, úrokmi z prečerpania, všetkými poplatkami a nákladmi banky spojenými s úverom alebo povoleným prečerpaním, vid'. Definícia pojmov), možno konštatovať, že táto časť úverových podmienok, ktoré boli súčasťou predmetnej zmluvy o splátkovom úvere (vid' ust. časti I. bod III. záverečné ustanovenia č. 3 zmluvy o splátkovom úvere) nekorešponduje s ust. časti I. bod I. predmetnej zmluvy o splátkovom úvere s názvom Základné podmienky. Vzhľadom k tomu odvolací súd konštatuje, že výška poslednej splátky bola upravená odlišne v zmluve o splátkovom úvere a v úverových podmienkach.

23. Odvolací súd zároveň dáva do pozornosti, že žalobca uvedenú náležitosť (výšku poslednej splátky úveru) tvrdí až v odvolaní, túto skutočnosť v konaní pred súdom prvej inštancie neuviedol a doposiaľ ani súdu nepreukázal predložením napr. splátkového kalendára. Napriek tomu, že bol predvolaný na pojednávanie, na ktorom súd prvej inštancie poskytol predbežné právne posúdenie veci, pojednávania sa bezdôvodne nezúčastnil, čím sa sám zbavil možnosti, aby označoval a predkladal skutočnosti za účelom odstránenia zistených pochybností a aby doplnil dôkazy. Ak by sa žalobca pojednávania

zúčastnil, mohol na súde prvej inštancie uplatniť príslušné procesné prostriedky (skutkové tvrdenia, dôkazy resp. návrhy na vykonanie dôkazov, námietky, právne závery a argumenty, vysvetlenia), ktoré v rozpore s procesným poriadkom uplatnil až v odvolaní. Vzhľadom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že nie je daná výnimka zo zákazu uvádzania nových skutočností a dôkazov až v odvolaní podľa § 366 CSP. Žalobcom tvrdené nové skutočnosti nie sú akceptovateľným odvolacím dôvodom.

24. Zhrnutím vyššie uvedeného odvolací súd uvádza, že žalobcom uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie nebolo možné považovať za opodstatnené. V predmetnej zmluve o splátkovom úvere absentovalo úplné uvedenie náležitosti podľa ust.

§ 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže nebola uvedená výška poslednej 84-tej splátky, tzv. žalovaná nedisponovala dostatočne jasnou informáciou o celkovej čiastke úveru primeranou jej rozumovým schopnostiam priemerného spotrebiteľa, čo nesporne sťažuje (až znemožňuje) spotrebiteľovi posúdenie rozsahu svojho záväzku. Táto skutočnosť pritom má vplyv aj na výpočet sumy celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom, ako aj výšku RPMN. Absencia tejto náležitosti, ako správne uviedol aj súd prvej inštancie, viedla k sankcii bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného spotrebiteľského úveru (§ 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch. Preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietavej časti ako vecne správny potvrdiť. Žalovaná je tak povinná vrátiť žalobcovi iba istinu, ktorá jej bola poskytnutá a doposiaľ nie je uhradená, vo výške 28,40 eur bez akýchkoľvek úrokov a poplatkov, ale s úrokmi z omeškania vo výške 8,00 % ročne zo sumy 28,40 eur od 18.12.2018 do zaplatenia. Rovnako správne je rozhodnutie súdu prvej inštancie, vzhľadom na vyššie uvedené, aj v časti trov konania.

25. Podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa vzhľadom na vyššie uvedené závery o bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného spotrebiteľského úveru odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

26. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

27. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

28. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 251 CSP. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, a preto jej v zmysle § 255 ods. 1 CSP v zásade patrí právo na náhradu trov tohto odvolacieho konania. Zo spisu však nevyplývajú žiadne odôvodnené a preukázané trovy žalovanej v zmysle § 251 CSP, preto odvolací súd rozhodol, že jej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

29. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP):

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)
 - dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
 - a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
 - b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
 - c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 420 CSP)
 - dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)
 - dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a ods. 2 CSP)
 - v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)
 - dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).